

Sygn. akt IV KZ 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie M. J.
ukaranego z art. 92 § 1 k.w.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
zażalenia ukaranego
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lutego 2014 r.,
o odmowie przyjęcia własnoręcznie sporządzonego przez ukaranego wniosku
o wznowienie postępowania

postanowił
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 4 lutego 2014 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.p.s.w. odmówił przyjęcia własnoręcznie sporządzonego przez ukaranego M. J. wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt VI Ka [...]. Powodem odmowy było stwierdzenie, że skazany nie usunął braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata z wyboru, do czego został wezwany w dniu 13 grudnia 2013 r., po tym jak ustanowiony z urzędu adwokat złożył opinię o braku podstaw prawnych do jego wniesienia.

W zażaleniu na to zarządzenie M. J. podniósł, że przymus adwokacki w przedmiocie sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, wbrew Sądowi Apelacyjnemu, nie obowiązuje. Skoro przepis art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, iż wniosek „winien” być sporządzony przez adwokata albo radcę prawnego, to nie oznacza, jego zdaniem, że nakłada taki obowiązek i że wnioskodawca musi skorzystać z pomocy z adwokata lub radcy prawnego.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i „nakazanie skierowania wniosku do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Podstawą zaskarżonego zarządzenia jest ustalenie, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony osobiście przez wnioskodawcę nie spełnia warunku formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., to jest wymagania, aby sporządzony został i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Skarżący tego ustalenia, skutkującego odmową przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie podważa. Twierdzi natomiast, że ustawa wcale takiego obowiązku nie nakłada, gdyż użyty w art. 545 § 2 k.p.k. zwrot „winien” nie oznacza „musi”.

Stanowiska skarżącego, co do rozumienia przepisu art. 545 § 2 k.p.k., a w szczególności zwrotu „powinien” (a nie „winien”) w zakresie odnoszącym się do wniosku o wznowienie postępowania, nie można podzielić. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacko – radcowski. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo za równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r., III KZ 67/12, z dnia 18 września 2013 r., V KZ 61/13).

W zaistniałej sytuacji procesowej jedynym sposobem skutecznego podważenia zaskarżonego zarządzenia byłoby wykazanie, że zgodnie z wymogami prawa procesowego wniosek o wznowienie postępowania został sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego. Skoro wnioskodawca tego nie uczynił, brak jest podstaw do zakwestionowania tego zarządzenia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[aw]